

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/126/2019
Identifikačné číslo spisu: 7019200005
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7019200005.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: J. W.Á. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom: K. J. X, XXX XX X., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, so sídlom Račí potok 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-KA1-220-004/2018-PK zo dňa 22.10.2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 8S/2/2019 zo dňa 12.09.2019 takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietla.
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.
- III. Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 8S/2/2019 zo dňa 12.09.2019 zrušil rozhodnutie žalovaného č. PPZ-KA1-220-004/2018-PK zo dňa 22.10.2018, ako aj rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-VO2-38-003/2018-PS zo dňa 15.6.2018 a vec vrátil správne mu orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o zamietnutí odvolania proti rozhodnutiu Krajského riaditeľstva policajného zboru v Košiciach, č.k. KRPZ-KE-VO2-38-003/2018-PS zo dňa 15.06.2018.

3. Správny orgán v prvom stupni rozhodol podľa § 20 ods. 1 písm. b) písm. c) § 22, § 23 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“), v súlade s § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.) a v súlade s § 81 od písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. tak, že nárok na náhradu škody, ktorú si uplatnil žalobca v súvislosti so služobným úrazom, ktorý utrpel dňa 10. 07. 2017 okolo 21.30 h počas výkonu štátnej služby priznal podľa § 20 ods. 1 písm. b) a písm. c) § 22. § 23 zákona č. 328/2002 Z. z., a podľa § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. náhradu za bolesť vo výške 1.460,- Eur a náhradu za účelne vynaložené náklady spojené s liečením vo výške 39,16 Eur. Zodpovednosť služobného úradu bola určená v rozsahu 100% z dôvodu, že neboli zistené liberačné dôvody.

4. Podľa správneho spisu žalobca utrpel služobný úraz počas pátracej akcie, ktorá bola zameraná na pátranie po nezvestnom chovancovi detského domova (ďalej len „hľadaná osoba“ alebo „hľadaný“). Osoba na úteku, ktorá bola neskôr stotožnená ako hľadaná osoba vybehla z porastu kríkov a bežala smerom ku koľajisku, ktoré je vysypané tzv. lomovým kameňom. Keď sa hľadaný ocitol v blízkosti kolegov žalobcu, pokúsil sa náhle zmeniť smer úniku, kde sa mu však postavil do cesty poškodený (žalobca), ktorý k nemu pristúpil a súčasne so slovami výzvy a hrozby použitia donucovacích prostriedkov sa ho snažil zadržať a chytiť do oblasti ramien. Hľadaný sa však pri fyzickom kontakte s poškodeným zvrtol a pri snahe uniknúť, telom narazil do poškodeného v dôsledku čoho obaja stratili rovnováhu. Poškodený v dôsledku nárazu začal padať aj s hľadaným na zem, pričom sa snažil pádu zabrániť a stlmiť náraz dlaňou pravej ruky. Hľadaný padal na neho. Po dopade na zem pocítil poškodený ostrú a silnú bolesť v dlani pravej ruky, pričom na neho vlastnou váhou dopadol aj hľadaný, ktorý však okamžite vyskočil a pokračoval v snahe o útek cez koľajisko. Poškodený sa po páde postavil tiež a opätovne začal hľadaného prenasledovať. Hľadaný však asi po desiatich metroch na nerovnom teréne zakopol a spadol na zem. Poškodený k nemu dobehol a priklakol ho kolenom. V dôsledku tejto udalosti žalobca utrpel zlomeninu člnkovej kosti na pravej ruke a zranenie žalobcu si vyžiadalo jeho dočasnú neschopnosť na výkon štátnej služby od 11.07.2017 do 31.10.2017, o čom poškodený predložil potvrdenie o dočasnej neschopnosti č. P 801948.

5. Žalobca dňa 03.07.2018 podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie argumentujúc nesprávnym výpočtom výšky sumy náhrady za bolesť. Žalobca mal za to, že k poškodeniu zdravia došlo pri služobnom zákroku inou osobou, ktorej konanie smerovalo proti tomuto zákroku, čo služobný úrad nespochybnil. Žalobca má ale za to, že služobný úrad opomenul vo svojom rozhodnutí ustanovenie § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., čiže mu mal priznať náhradu za bolesť v dvojnásobnej výške vzhľadom k bodovému ohodnoteniu služobného úrazu.

6. Žalovaný odvolanie odmietol a poznamenal, že na priznanie náhrady za bolesť v dvojnásobnej výške sa v zmysle § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. vyžaduje, aby poškodenie zdravia policajtovi pri služobnom zákroku bolo spôsobené inou osobou s podmienkou, že jej konanie smerovalo proti tomuto zákroku. Ak konanie takejto osoby nesmerovalo proti služobnému zákroku policajta a i napriek tomu došlo k poškodeniu zdravia policajta, nemožno policajtovi priznať náhradu za bolesť v dvojnásobnej výške. Žalovaný mal za to, že k služobnému úrazu došlo tak, že pri pátraní po dieťaťu, ktorý sa snažil utiecť pred príslušníkmi PZ a pri vyhýbaní sa im, zmenil smer úteku, čo využil odvolateľ momentom prekvapenia a náhle sa mu postavil do cesty a pokúsil sa ho chytiť za ramená, pričom došlo k fyzickému kontaktu medzi oboma, kedy hľadaný narazil do odvolateľa a zvrtol sa, v dôsledku čoho obaja stratili stabilitu a spadli na zem a odvolateľ si pri páde spôsobil zlomeninu člnkovitej kosti na pravej ruke. Odvolací orgán zastáva názor, že i keď poškodenie zdravia odvolateľa bolo spôsobené pri služobnom zákroku, nedošlo k nemu takým konaním, ktoré by smerovalo proti tomuto zákroku. Hľadaný sa pokúšal utiecť pred príslušníkmi PZ, pretože bol na úteku z detského domova. Pri tomto úteku sa ho odvolateľ snažil zadržať a to takým spôsobom, že mu svojím vlastným telom vytvoril náhlu prekážku a utekajúci Hľadaný do neho narazil a keď sa snažil zvrtnúť, aby mohol v úteku pokračovať, tak spolu s odvolateľom začal padať na zem, kde odvolateľ pravou rukou dopadol na kamene, ktoré boli na koľajisku a v jeho okolí. Hľadaný sa len snažil docieľiť, aby nebol príslušníkmi PZ zadržaný a vrátený späť do detského domova. Potom ako ho odvolateľ neočakávane „prekvapil“ a postavil sa mu do únikovej dráhy, tak do neho narazil a obaja spadli na zem. Teda uvedené konanie hľadaný nemožno považovať za konanie, ktoré by smerovalo proti služobnému zákroku odvolateľa, pretože sa vykonaniu služobného zákroku nebránil aktívne, ale prišlo k nemu nepredvídane a náhle. Až keby sa hľadaný

iniciatívne začal brániť (napr. kopaním, údermi a pod.) voči odvolateľovmu zákroku (chyteniu za ramená) v dôsledku čoho by prišlo k jeho pádu na zem a spôsobeniu poškodenia zdravia, by bolo možné jeho konanie považovať za také, ktoré smerovalo proti služobnému zákroku a opodstatňovalo by priznanie náhrady za bolesť v dvojnásobnej výške.

7. Žalobca v správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného uviedol, že služobný úrad by mu mal priznať náhradu za bolesť v dvojnásobnej výške, pretože osoba, voči ktorej bol vykonávaný služobný zákrok, jednak chcela utiecť a jednak potom, ako bola hmatmi a chvatmi chytená sa zvrátila, aby sa vymanila a pritom došlo k pádu, čo sa jej aj podarilo, čomu zodpovedá i následný útek tejto osoby. Podľa názoru žalobcu aktívne konanie osoby vylúčilo výklad pasívneho odporu, ale aj útoku, ku ktorému nedošlo, pretože len z dôvodu aktívneho konania osoby (zvrtnutím sa v čase, keď žalobca ju chytil) došlo k pádu oboch osôb a zraneniu žalobcu.

8. Krajský súd vo svojom rozsudku konštatoval, že považuje za dôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa neuplatnenia ustanovenia § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorej ak bolo policajtovi pri služobnom zákroku spôsobené poškodenie zdravia inou osobou, ktorej konanie smerovalo proti tomuto zákroku, patrí mu náhrada za bolesť v dvojnásobnej výške. Podľa názoru správneho súdu bolo v administratívnom konaní jednoznačne preukázané, že k služobnému úrazu žalobcu došlo pri pátracej akcii po hľadanému, ktorý pri pokuse utiecť mal fyzický stret so žalobcom, ktorý spadol na zem. Pri tomto páde, kedy došlo k zraneniu žalobcu sa naďalej hľadaný pokúšal utiecť a po opätovnom chytení kládol aktívny odpor. V tomto prípade preto jednoznačne išlo o také konanie, ktoré smerovalo proti zákroku a malo za následok poškodenie zdravia policajta - žalobcu. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na jednoznačný zámer zákonodarcu zvýšiť náhradu za bolesť na dvojnásobok v prípadoch služobných zákrokov policajtov, pri ktorých bolo spôsobené poškodenie zdravia policajtovi inou osobou, za podmienky, že jej konanie smerovalo proti tomuto zákroku. Podľa názoru súdu zámerom danej právnej úpravy nebolo vyčleniť v súvislosti s dvojnásobnou výškou odškodnenia iba také konania smerujúce proti zákroku policajta, ktoré majú vyslovene útočnú povahu voči zákroku príslušníka Policajného zboru. Ide totiž vo všeobecnosti o konanie smerujúce akýmkoľvek spôsobom proti zákroku realizovaného policajtom. V preskúmvanej právnej veci sa tak nepochybne stalo spôsobom správania sa osoby, voči ktorej žalobca vykonával zákrok.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd posúdil námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci za dôvodnú, keďže má za to, že správne orgány nesprávne interpretovali ustanovenie § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.. V predmetnej veci policajt pri služobnom zákroku pri aktívnom odpore zadržovaného utrpel úraz a teda ide jednoznačne o konanie ktoré smerovalo proti služobnému zákroku (zadržanie hľadaného). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ má za to, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, pretože žalobca pri vykonávaní služobného zákroku sám, iniciatívne využil moment prekvapenia a vošiel do únikovej dráhy hľadanej osoby na úteku. Týmto náhlým manévrom mu sám žalobca vlastným telom vytvoril prekážku, pričom v dôsledku tohto náhleho skríženia dráhy úteku došlo k ich vzájomnému fyzickému stretu. Žalovaný má za to, že ak by žalobca nevytvoril náhlu prekážku, k uvedenému úrazu by nedošlo. Povinnosťou žalobcu je pri plnení služobných zákrokov počínať si tak, aby zachránil život a zdravie nie len osobe, voči ktorej smeruje služobný zákrok, ale aby v súvislosti s touto činnosťou nedošlo ku škode na živote a zdraví aj u zakročujúceho policajta. Žalovaný zastáva názor, že konanie hľadaného nemožno považovať za aktívny odpor, ktorý smeroval proti dokonaniu služobného zákroku, pretože sa nebránil aktívne a nie je zrejmé, že by fyzicky útočil na žalobcu. Podľa názoru žalovaného hľadaný kládol aktívny odpor až po opätovnom dolapení. Aplikácia § 137 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. by prichádzala do úvahy len v prípade, ak by sa hľadaná osoba iniciatívne začala voči služobnému zákroku brániť, napr. kopaním, údermi, atď., v dôsledku čoho by došlo k pádu na zem a spôsobeniu poškodenia zdravia žalobcu. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalovaný navrhuje priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok podľa §

447 ods. 1 a 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), pretože z dôvodu podanie kasačnej sťažnosti správny orgán nebude schopný vydať nové rozhodnutie vo veci samej, pretože administratívny spis sa bude nachádzať na Najvyššom súde SR.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd príslušný podľa § 438 ods. 2 SSP rozhodovať o kasačnej sťažnosti, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

12. Predmetom konania je posúdenie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 1.460,- Eur a náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s liečením vo výške 39,16 Eur za služobný úraz, ktorý utrpel dňa 10.07.2017 okolo 21.30 hod. počas výkonu štátnej služby pátracej akcii.

13. Z administratívneho spisu vyplýva, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že za služobný úraz zodpovedá v plnom rozsahu služobný úrad, pretože neboli zistené liberačné dôvody. Žalobca nenamieta bodové ohodnotenie služobného úrazu a základnú výšku náhradu za bolesť, ktorá bola vypočítaná podľa § 20 ods. 1 písm. b) a písm. c) § 22. § 23 zákona č. 328/2002 Z. z., a podľa § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Jedinou spornou otázkou medzi žalobcom a žalovaným je aplikovateľnosť § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. na prítomný skutkový stav veci.

14. Podľa § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ak bolo policajtovi pri služobnom zákroku spôsobené poškodenie zdravia inou osobou, ktorej konanie smerovalo proti tomuto zákroku, patrí mu náhrada za bolesť v dvojnásobnej výške.

15. Najvyšší súd SR konštatuje, že krajský súd správne posúdil vec keď konštatoval, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že k služobnému úrazu žalobcu došlo pri pátracej akcii po hľadanej osobe, ktorý pri pokuse utiecť mal fyzický stret so žalobcom, ktorý spadol na zem. V tomto prípade preto jednoznačne išlo o také konanie, ktoré smerovalo proti zákroku a malo za následok poškodenie zdravia policajta - žalobcu. Najvyšší súd SR súhlasí s názorom krajského súdu, na základe ktorého zákonodarca v ustanovení § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. mal zámer zvýšiť náhradu za bolesť na dvojnásobok v prípadoch služobných zákrokov policajtov, pri ktorých bolo spôsobené poškodenie zdravia policajtovi inou osobou, za podmienky, že jej konanie smerovalo proti tomuto zákroku. Krajský súd správne poznamenal, že zámerom danej právnej úpravy nebolo vyčleniť v súvislosti s dvojnásobnou výškou odškodnenia iba také konania smerujúce proti zákroku policajta, ktoré majú vyslovene útočnú povahu voči zákroku príslušníka Policajného zboru. Ide totiž vo všeobecnosti o konanie smerujúce akýmkoľvek spôsobom proti zákroku realizovaného policajtom. V preskúmvanej právnej veci sa tak nepochybne stalo spôsobom správania sa osoby, voči ktorej žalobca vykonával zákrok.

16. Najvyšší súd konštatuje, že osoba sa nemusí brániť aktívne (napr. kopmi, údermi, atď.), aby jeho konanie smerovalo proti zákroku. Z administratívneho spisu vyplýva, že osoba, voči ktorej bol vykonávaný služobný zákrok, chcela utiecť a potom, ako bola hmatmi a chvatmi chytená sa zvrátila, aby sa vymanila a pritom došlo k pádu. Takéto konanie osoby, voči ktorej bol vykonávaný služobný zákrok, môžeme považovať za aktívny odpor, pretože vynakladal fyzickú energiu, čím bránil policajtovi vykonať služobný zákrok. Tým, že hľadaná osoba sa snažila utiecť, jeho konanie jednoznačne smerovalo proti služobnému zákroku policajta aj keď je možné, že nemal úmysel naraziť sa do žalobcu a poškodiť jeho zdravie. Sám žalovaný konštatoval v preskúmvanom rozhodnutí, že prenasledovaná osoba „sa len snažil docieľiť, aby nebol príslušníkmi PZ zadržaný a vrátený späť do detského domova. Potom ako ho odvolateľ (žalobca) nečakávane „prekvapil“ a postavil sa mu do únikovej dráhy, tak do neho narazil a obaja spadli na zem.“ Aj z tejto konštatácie vyplýva, že síce prenasledovaná osoba nemala intenciu poškodiť zdravie žalobcu, ale úmyselne sa bránil vykonaniu služobného zákroku. Na základe tejto skutočnosti najvyšší súd konštatuje, že z § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplýva, že policajtovi patrí náhrada za bolesť v dvojnásobnej výške iba v prípade, ak tretia osoba úmyselne mu poškodila zdravie v dôsledku konania smerujúceho proti služobnému zákroku. Konanie hľadanej osoby môžeme

považovať za konanie, ktoré smerovalo proti služobnému zákroku žalobcu, pretože sa vykonaniu služobného zákroku bránil aktívne, a to snahou o útek.

17. Najvyšší súd SR nesúhlasí s názorom žalovaného uvedeného v kasačnej sťažnosti, na základe ktorého „žalobca pri vykonávaní služobného zákroku sám, iniciatívne využil moment prekvapenia a vošiel do únikovej dráhy hľadaného na úteku. Týmto náhlým manévrom, mu sám žalobca vlastným telom vytvoril prekážku, pričom v dôsledku tohto náhleho skríženia dráhy úteku došlo k ich vzájomnému fyzickému stretu. Hľadaný sa sám nesnažil dostať do fyzického kontaktu so žalobcom naopak, snažil sa tomuto fyzickému stretu všemožne zabrániť a vyhnúť sa mu.“ Žalovaný má za to, že ak by žalobca nevytvoril náhlu prekážku, k uvedenému úrazu by nedošlo. Povinnosťou žalobcu je pri plnení služobných zákrokov počínať si tak, aby zachránil život a zdravie nie len osobe, voči ktorej smeruje služobný zákrok, ale aby v súvislosti s touto činnosťou nedošlo ku škode na živote a zdraví aj u zakročujúceho policajta. Ďalej, podľa názoru žalovaného aktívny odpor kládol hľadaný až neskôr - nie bezprostredne pri utrpení úrazu žalobcu, ale až po opätovnom dolapení.

18. V tejto súvislosti Najvyšší súd SR poukazuje na vyjadrenie žalobcu zo dňa 01.04.2019, na základe ktorého „pátranie bolo vyhlásené 13. 03. 2017 a k zadržaniu osoby došlo až dňa 10. 07. 2017, teda až po vyše štyroch mesiacoch a to až po cielene vykonanej akcie vedúcej k zadržaniu hľadaného. Hľadaná osoba bola viackrát hliadkami OO PZ hľadaná v danej lokalite, kde aj bola videná v predmetnej osade, no viackrát im ušla pomedzi chatrče, resp. kríky... Hľadaná osoba už od použitia našich výziev konala tak, aby ušla, teda jej konanie smerovalo k zmareniu nášho služobného zákroku, súčasne je potrebné uviesť, že pri úteku ma menovaný zbadal pri tom, ako vychádzal z kríkov, teda mňa registroval a videl prvotne a keďže videl iba mňa, rozběhol sa iným smerom a to práve oproti mojim dvom kolegom, ktorých zbadal chvíľu na to, keď ma minul, pretože sa mi chcel vyhnúť, pričom keď zbadal, že sa namiesto jedného policajta rozběhol oproti dvom a tu vedel, že im sa nevyhne, resp. cez nich neprejde, zvolil si jednoduchšiu cestu možného úniku a teda otočil sa, pričom v tom čase vedel, že som za ním, pretože sa prvotne vyhýbal mne a až následne sa odvrátil od oboch mojich kolegov, pričom tu následne v snahe pokúsiť sa dostať cez moju osobu došlo k nášmu kontaktu... Práve v momente, ako som sa pokúsil hľadanú osobu zadržat, kde došlo k fyzickému kontaktu mojej a hľadanej osoby a k použitiu donucovacích prostriedkov, hľadaná osoba konala naďalej aktívne voči môjmu služobnému zákroku a to tým, že sa ZVĚTLA, teda vykonala činnosť, resp. aktivitu, ktorá smerovala voči priamemu požitiu donucovacích prostriedkov a zmareniu zákroku. Hľadaná osoba vedela, že som za ňou, pretože tesne predtým sa mi vyhýbala, nakoľko bola systematicky obkľúčená... Rovnako by som spomenul, že ako pracovník oddelenia pátrania pristupujem rovnako z hľadiska výsledku účelu pátrania k vypátraniu osoby a jej realizácie podľa požiadavky z republikového pátrania, nakoľko nemôžem brať na ľahkú váhu to, že osoba je „iba“ ušľým chovancom reedukačného centra, navyše v danom prípade osoba, ktorá viackrát ušla hliadkam OO PZ a rovnako o ktorej boli známe poznatky o jej kontakte s osobami dopúšťajúcimi sa trestnej činnosti.“

19. Vyššie citované tvrdenie žalobcu o priebehu služobného zákroku bolo potvrdené aj v rámci správneho konania a to primárne úradným záznamom zo dňa 10.07.2017, ktorý bol spísaný svedkom - kolegom žalobcu - nstržm. J.. P. X.. V zmysle vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd SR nesúhlasí s názorom žalovaného, že žalobca porušil generálnu prevenčnú povinnosť tým, že pri vykonávaní služobného zákroku sám, iniciatívne využil moment prekvapenia a vošiel do únikovej dráhy hľadaného na úteku. V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že cieľom pátracej akcie bolo chytiť hľadanú osobu (ktorá už viackrát ušla), teda žalobca bol povinný/nútený využívať moment prekvapenia a vojsť do únikovej dráhy hľadaného, aby akcia bola úspešná. Na základe tejto skutočnosti môžeme konštatovať, že žalobca neporušil zákon č. 171/1993 Z. z., resp. iné služobné predpisy.

20. Na základe vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd má za to, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, keďže správne orgány nesprávne interpretovali § 173 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. V predmetnej veci žalobca pri služobnom zákroku pri aktívnom odpore zadržávaného utrpel úraz a teda ide jednoznačne o konanie ktoré smerovalo proti služobnému zákroku.

21. Kasačný súd zároveň rozhodol, že kasačnej sťažnosti odkladný účinok neprizná, nakoľko preskúmaním spisového materiálu nedospel k záveru, že by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila sťažovateľovi (žalovanému) závažná ujma.

22. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko sťažovateľ nemal úspech a žalobca, ktorý v tomto konaní mal úspech, si náhradu trov neuplatnil (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP).

23. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.